

Velikonoční pozdrav biskupa Pavla

Milí přátelé, sestry a bratři, Aleluja!

Když jsem psal na začátku letošní postní doby roku 2020 svůj pozdrav církvi a přál všem *Dobrý půst a pokojné Velikonoce!*, netušil jsem, jak jiný půst a jak jiné Velikonoce nás čekají. Bez liturgií v kostele? Nesmysl, něco takového by mě nenapadlo ani ve snu! A je to tady – naposledy jsme byli v kostele na II. neděli postní a všechny další neděle jsme zůstali doma. Dokonce ne, že by se nám do kostela nechtělo (tak jako mnohokrát předtím), ale proto, že jsme tam nemohli. A děly se divné věci, a ještě tomu není konec: bohoslužby s účastí veřejnosti byly zrušeny, navlékli jsme si na obličej roušky, projevy blízkosti dotyky, i jen to podání ruky, jsme museli opustit a co je na tom hrozně divné je to, že nescházet se, nedotýkat se a zahalovat si obličej je projevem nikoli lenosti nebo ostychu, ale známkou ohleduplnosti.

Do naší postní doby bylo vtaženo celé Česko – úřady zavřely hospody a bary, zrušily všechny večírky a tancovačky, pozavíraly obchody. Půst si tak s námi křesťany vyzkoušeli i ti, kteří neděli světi v obchodních centrech. Zostřený půst pak zažili všichni, jejichž dětem se pozavíraly školky a školy a oni navíc, nedejbože, dostali příkázán home office, protože s dětmi nikam nemohli, neb to zatrhly úřady, pracovat také nemohli, protože jim to nedovolily děti... zrodilo se slovo haranténa, která zasáhla i nás doma.

Koronaviróza a následná karanténa nás uvrhly do půstu nepředstavitelné podoby – bez kostela, liturgie a svátostí. Někteří z nás vyhledali bohoslužby po internetu a pro pestrost nabídky jsme mohli přepínat mezi televizí, rádiem, Facebookem a YouTube a mohli se z nás, když to trochu přeženu, stát eucharističtí vlci¹ on-line – někteří, kteří v kostele už rok nebyli, to pak pochvalně glosovali: "Dnes jsem stihl tři mše – z Tábora, z katedrály a z Trnavy!" Naši duchovní, kteří nabídli lidem on-line bohoslužby udělali v této době kus dobré práce a díky za to! Lidé více off-line mohli oprášit osobní modlitbu nebo si udělat rodinnou zbožnou chvíli, konečně i Ježíš fandil modlitbě skromné a neokázalé, což ale neznamená, že by do synagogy nechodil. "Když ty se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt." (Mt 6,6)

Třebas Židé slaví šabat i mimo synagogu rodinnou liturgií, kterou v našich starokatolických poměrech neznáme, škoda. Ale jak konečně říkají různí moudří, krize je šance. A nyní máme šanci objevit i civilní, mimo kostel praktikovanou modlitbu – rodinnou liturgii, spojenou se zapalováním svíc, modlitbami, čtením z Bible, zpěvem písní a jídlem. Je možné se volně inspirovat – přeci modlitba není vázána na kostel – "Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě." (J 4,24) Teď to můžeme zažít na vlastní kůži i na vlastní duši – náš Bůh není vázán na žádné

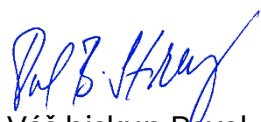
¹ Eucharistický vlk je mimořádně pobožný člověk, který ve městě obíhá kostely, kde se slaví mše svatá a na každé takto navštívené mši jde k přijímání; čím vícekrát za den to zvládne, tím samozřejmě lépe.

místo, i když my lidé bychom jej rádi v tom chrámu měli. Jestli jste to dosud nezkusili slavit doma, slavení Velikonoc je před námi – osmělte se, uvidíte, bude to super!

Tak přeci jen nám něco ta letošní divná postní doba dala – vyzkoušeli jsme si, že to jde i bez kostela. Že Bůh není přikován k oltářům našich chrámů. Že naše víra není nutně závislá na kostelním provozu. To je cenné zjistit. Z čeho mám snad jen trošku obavu je to, aby se nám tato mimořádnost nestala pravidlem, aby se nám ta dočasnost nestala normou a nezachutnala – abychom zase našli cestu do kostela, kde potkáme naše přátele tváří v tvář, kde budeme zase sobě blízko. – Až se oteplí a situace to dovolí, přijďte zase na liturgii do kostela. Budeme vás tam s mými kolegy faráři čekat.

Ted' si však užijte netradiční Velikonoce: přesto krásné, ať už se svými milými nebo v klidu sami. Na Zelený čtvrtek si udělejte třeba slavnostní večeři, na Velký pátek si přečtete pašije a na Bílou sobotu v noci zapalte v oknech svých domovů svíčku – svůj domácí paškál, který symbolizuje Kristovo vzkříšení. Tyto Velikonoce mohou být zase o něco více v pokoji než ve shonu, s četbou než na nákupech... to nemusí být nakonec zas tak špatné.

Žijte Velikonoce! Křesťané jsou velikonoční lidé – bez vysvobození z egyptské poroby a bez ujištění, že Stvořitel nás neopustí ani ve smrti, ale má s námi věčný plán, vyjádřený v Ježíšově vzkříšení, které mj. představuje protyp budoucího života, by to byly jen svátky jara. I jen to není špatné k oslavě. Přece jen jsou ale Velikonoce pro nás věřící o cosi jináčím svátkem než jen připomínkou probouzející se přírody. Slavíme život, který nespadol z marsu, život, jehož Dárce nám ve svém stvoření ukazuje svoji tvář a lásku. Slavíme nejen radost ze života, ale i vděčnost za něj a připomínáme si perspektivu věčného života a doufáme, že na něm budeme mít podíl. Ať nám to tedy vyjde!

Váš biskup Pavel

